

O hip na veke znamenit,
 Ko božje luči žarni svit
 Pastirjev stan obdani je
 In angelj jim oznanil je :
 „Ne bojte se, a Bogu pojte hvalo,
 Mesijo vam nocoj nebó je dalo.“

O sveta noč, o sladka noč,
 Ki nam prinesla si nekoč
 Rešenja našega pomoč!
 Hité pastirci čez ravan
 Tja, kjer sameva boren stan ;
 Kot jasen dan žarí nebó,
 Nad hlevcem angeljci pojó :
 „Oj slava, slava Bogu na višavah
 In mir zemljanom bodi po nižavah!“

Oj sveta noč, o sladka noč,
 Ki nam prinesla si nekoč
 Rešenja našega pomoč!
 Na slami v jaslíh Dete spi,
 Pred njim pastirjev zbor kleči,
 Darila mu darujejo,
 Marijo vsi blagrujejo,
 Zamaknjen zrè na ljubo božje Dete
 Prečisti ženin Matere presvete.

O sveta noč, o sladka noč,
 Ki nam prinesla si nekoč
 Rešenja našega pomoč!
 Ti nisi bila mrak temán,
 Rešenja ti si bila dan,
 Življenje ti rodila si
 Nebó z zemljó sklenila si —
 Nobena noč ni v časti tebi slična,
 O sladka noč, o sveta noč božična!

Jos. Volc.

Povesti iz avstrijske zgodovine.

(Piše Al. Stroj.)

XI.

Ferdinand II.

Predno je postal Ferdinand II. nemški cesar, vladal je na Štajerskem in bival v glavnem mestu Gradcu. Nekega dné je bil umorjen jako znan ogerski plemič. Nihče ni vedel, kako se je to zgodilo. Ogri so sumničili poveljnika graške posadke, da je on ukazal umoriti njih rojaka, in so zahtevali, naj se kaznuje s smrtjo. Nadvojvoda tega nikakor ni hotel dovoliti; za-

hteval je, naj se poprej prav natančno preišče vsa zadeva. Kmalu so Ogrri dobili prav v Gradcu za-se nekaj nezadovoljnežev, ki so mesto zažgali in ljudi zapeljevali k očitnemu uporu, češ, da vladar ne kaznuje morilca. Celo nekateri svetovalci so prišli k Ferdinandu in trdili, da mora biti poveljnik umorjen brez preiskave; le na ta način bosta obvarovana mesto in dežela še večje nesreče. Toda odkritosrčno in odločno jim odgovori vrli vladar: »Tudi lasu ne bode nihče skrivil poveljniku, če je nedolžen. Žugajte mi, strahite me s pretečimi nevarnostmi, toda pregovorili me ne bodete, da bi krivično ravnal. Pravičen hočem biti, če ogenj pokonča vso Štajersko, in moram sam z ženo in otroci prijeti za beraško palico.« — Tako vrlo se je obnašal Ferdinand kot nadvojvoda.

Cesarsko krono je vsprejel vrli vladar v prav žalostnih časih. Lutrova vera je silila v avstrijske dežele. Zlasti na Češkem je bilo veliko protestantov, ki so se uprli zoper Ferdinanda. Zbrali so 10.000 mož, ki jih je peljal grof Turn proti Dunaju. Upornikom je bila sreča mila; prišli so do Dunaja, in ker mesto ni imelo trdnega obzidja, bila so kmalu vsa predmestja v rokah upornikov. To je dalo pogum tudi protestantom na Dunaju in v okolici, da so jeli zahtevati posebnih pravic za-se. Nekaj najhujših predrznežev je pridrlo prav v stanovanje Ferdinandovo ter s hrupom in vpitjem zahtevalo, naj jim podpiše njih zahteve. V silni stiski je bil Ferdinand. Sovražne krogle so že frčale v cesarski grad, in protestantovski plemenitaši so se vedno bolj drzno obnašali do vladarja. Kot katoličan Ferdinand ni mogel ustreči njih zahtevam. Nič ni izdalo žuganje in pretenje nezadovoljnežev. Vladar jih je prosil, naj odjenjajo od svojih zahtev vsaj iz ljubezni do nesrečne domovine, toda vse ni nič pomagalo. Ferdinand se pa tudi ni dal pregovoriti. Trdno je zaupal, da ga Bog reši hude stiske. Že zjutraj je slutil, koliko nevarnostij mu preti. Zato je pokleknil in v prisrčni molitvi prosil pomoči Božje, ki ga je jedina še mogla rešiti. Čudovito potolažen je bil po tej molitvi in je zaupljivo pričakoval rešitve. In ni se motil! Ko so se sovražniki bolj in bolj bližali, in so protestantje postajali drznejši, zapojó na dvorišču trobente, sablje zarožljajo in začuje se razgetanje konj. Cesarskim dragoncem se je posrečilo priti skozi vrata, kjer ni bilo sovražnih straž, prav do cesarskega gradu. Silno prestrašeni se takoj izgubé protestantje iz sobe Ferdinandove. Kmalu nato se je zasukalo vse na bolje. Na Dunaju se je oglasilo 6000 prostovoljcev. V nekaterih dneh je bil Dunaj rešen.

Cesar Ferdinand se je skazal hvaležnega dragoncem, ki so mu prihiteli na pomoč. Še dandanašnji ima oni polk mnogo častnih pravic, ki mu jih je dal hvaležni vladar. Še bolj hvaležen je bil Ferdinand Bogu, ker je bil prepričan, da ga je le on rešil. Sveto razpelo, pred katerim je klečal tisto jutro, hranijo še sedaj kot posebno dragocenost na cesarskem dvoru in je rabijo pri imenitnih cerkvenih slovesnostih.

